

Alla som står upp mot trakasserier är hjältar

Publicerad: 7 mars 2017

Författare: Mikael Mjörnberg

Idrottsklubbar har en tendens att vilja hantera obekväma situationer internt, men det är nödvändigt att prata om trakasserier. Därför är det viktigt att det finns de som vågar träda fram och berätta, så som skett inom handbollen den senaste tiden.

Jag läser Fredrik Backmans "Björnstad", en fantastiskt fin skildring av viljan att förlåta eller i alla fall se mellan fingrarna och inte låtsas om förkastliga aktioner och händelser "för klubbens bästa".

Det är en skildring som inte bara är en skönlitterär fullträff utan som dessutom väldigt träffsäkert belyser hur idrotten, bland allt det fantastiskt positiva den bär med sig, även kan vara väldigt skev. Hur det ofta refereras till att det är en egen värld där vissa saker hör till och där trakasserier accepteras av just den anledningen. På samma sätt som övertramp hanteras släpphänt eller sopas under mattan för att det viktigaste är att "klubben inte tar skada".

Må hända att boken utspelar sig i hockeymiljö, men det är fritt fram att applicera på vilken lagidrott som helst.

Men kanske är handboll en föregångaridrott? Jag blir glad när starka kvinnor kliver fram och tar kampen mot saker som inte är okej inom idrotten.

Skuru-spelaren Linnéa Claeson har varit i ropet den här vintern och berättat om alla trakasserier hon utsätts för, hur det väller in obehagliga meddelanden från män när matcher visats på tv. Hon är naturligtvis inte ensam om att utsättas för det, spelarna som får samma meddelanden är säkerligen många, men Claeson har genom att hänga ut herrarna som trakasserar och själv tagit striden, givit dem alla en röst. Hat, hot och trakasserier är något man kanske förväntats att ta, men det är nog nu. Det är fantastiskt att någon sätter sig upp.

Men för att återkoppla till inledningen med boktipset "Björnstad". Vad händer egentligen när trakasserier sker inom en förening, rent av inom ett lag? En förening och ett lag vars sista önskan är att behöva skylta i så pass obekväma sammanhang.

En skymt av det har vi fått den senaste veckan när Skövde HF-spelaren Julia Böjeryd polisanmälde en medspelare för olaga hot. Detta efter att ha blivit trakasserad och tvingats motta hot om våld.

Naturligtvis oerhört modigt och viktigt, inte bara att anmäla utan att även våga träda fram och berätta om problematiken.

Följer man medierapporteringen tycks det som att klubben initialt reagerat som idrottsföreningar ofta gör när obekvämt skit kommer upp till ytan. Mellan raderna (jag till och med på raderna i vissa fall) har skymtat en historia om ledare som valt att blunda och en klubb som helst bara velat att historien ska försvinna. Lite så där nervösa och försiktiga uttalanden i jakten på att göra så lite skada som möjligt. "Vi har inte all fakta", "olika bilder har framkommit", "allt har inte kommit fram" och så vidare. Lite, vi sköter det här internt-vibbar.

Men uppståndelsen tvingade ändå fram en genomgående analys och på måndagen presenterade klubben [en åtgärdsplan](#) för hur man ska gå vidare för att det inte ska kunna hända igen. En skrivelse där man också självkritiskt konstaterade sina egna brister. Det hela mynnade alltså ut i något positivt. Ett större ansvarstagande. Ett större synliggörande.

Men är det enbart en fråga för idrotten, eller klubben själv att hantera? Naturligtvis inte enbart.

Idrotten må vara en speciell miljö, på gott och ont, men den ska inte hantera trakasserier och övertramp på "sitt sätt".

Först när de synliggörs går den här typen av problem att bekämpa och att vi så här 2017 lever i ett modernt samhälle där saker inte bara sopas under mattan, utan där de tas på allvar och lyfts till ytan är viktigt. Även om det skulle ske i en idrottsklubb.

Alla som står upp mot trakasserier är hjältar.

Källa: LindeNytt.com

<https://lindenytt.com/nyheter/alla-som-star-upp-mot-trakasserier-ar-hjaltar/>